

Onderwijs is geen passie

**Onderwijs is een roeping!
Onderwijs is passie! Deze taal lijkt vleierend, maar doet het beroep tekort. Zodra we onderwijs framen als iets wat vooral uit vuur, liefde en toewijding moet komen, maken we daarvan de voorwaarde om les te kunnen geven.**

Leerlingen hebben in de eerste plaats geen gepassioneerde leerkracht nodig, maar een professional. Een goede leerkracht kent het vak, de leerstof, weet hoe een les wordt opgebouwd en kan heldere instructie geven. Die bewaart rust, corrigeert, herhaalt, stuurt en weet wat een klas nodig heeft. Goed onderwijs ontstaat niet uit bezieling, maar uit vakmanschap.

Natuurlijk is passie mooi meegenomen. Iedereen gunt kinderen een leerkracht die van het vak houdt, met plezier voor de klas staat en net dat stapje extra wil zetten. Maar zodra passie de norm wordt, krijgen de verkeerde dingen waardering. Overbelasting heet dan betrokkenheid. Altijd maar doorgaan wordt gezien als toewijding. En dat blijft niet binnen de schoolmuren. Ook daarbuiten ontstaat al snel het idee dat een goede leerkracht altijd bereikbaar is, direct op mails reageert en voor elk kind onmiddellijk extra tijd vrijmaakt.

In weinig beroepen wordt professionaliteit zo vaak verward met zelfopoffering als in het onderwijs. Terwijl een goede leerkracht niet degene is die om elf uur 's avonds nog mailt, maar degene die overdag goed onderwijs geeft.

Maar juist de leerkracht die gewoon goed voorbereid voor de klas staat, degelijk onderwijs geeft en ook grenzen bewaakt, moet zich tegenwoordig bijna verantwoorden naar de buitenwereld. Van een leerkracht mag veel worden verwacht, maar niet dat passie elk gat dichtloopt.

Onderwijs is te belangrijk om afhankelijk te zijn van passie. Onderwijs verdient geen romantisering, maar vakmanschap.

Daniël Ponsen
www.danielponzen.nl